

Odiseea Mesianică (I)

Flavius Laurian Duverna

Odiseea Mesianică (I)

Evocare Biblică

Partea I -a

Vestea Bună

„Vrășmășie voi pune între tine și femeie,
între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți
va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”.
Genesa 3, 15.

A fost odată,... de demult,
Trecut-au două mii de ani,
Un mare freamăt și tumult
Care-a durat, așa de mult
În tot imperiul, la Romani.

Și-a fost un mare Împărat,
Și-n vremea aceea arătată,
Poruncă el prin lege-a dat
Ca-n imperiu-n lung și-n lat
Să se înscrie, lumea toată.

De la copil, cel nou născut,
Și pân' la omul cel bătrân,
În spița de neam el trecut
Cu numele său cunoscut
În liste scrise,... ce rămân.

Să își indice a lui origine,
Să-și caute-a sa seminție,
De unde neamul îi revine,
Și-obârșia-i fie-n vechime
Acolo omul să se înscrie!

Căci Împăratu-acela mare
Cezar August, cel vestit,
A vrut prin lege numărare
A lumii de sub guvernare
'N-al său Imperiu stăpânit.

Ce oameni are-n cârmuire
A vrut să afle clar, să știe,
Căci pacea în a sa gândire
Îi sta în gândul de-nfrățire
Ca ea-n tot Imperiul să fie.

Și-astfel, poruncă a ieșit
De la acest mare Împărat,
Și peste tot s-a răspândit
Ca-n tot pământul cucerit
Să fie cum... s-a decretat.

Ca-n toată a sa împărăție
Numărătoarea să se facă,
Și orice om să se înscrie -
Fie că-i singur, sau familie
În ginta lui el să se treacă.

Astfel, a trebuit ca fiecare
Să meargă... în cetatea lui;
Și a pornit, mulțime mare
În șiruri lungi, obositoare
De-a-mplini voia Cezarului.

Nu trebuiau ca să-ntârzie!
Porunca lege-acum era -
Și-n toată marea-mpărăție
Ținută clar sub observație
Orișice om, strict o păzea.

Era un stres în frământare
Din zorii zilei până-n noapte,
Ca pân' la clipa de-nserare
Sub grija cea apăsătoare
De loc să fie mai aproape.

Și peste tot în lung și-n lat
Își căutau ginta și neamul,
Cum ordin clar fusese dat
De către marele Împărat,
Și hotărât era programul.

Așa porni cam de departe,
Din Nazaret, din Galileea,
Și Iosif, cum scrie-n carte
Cu convoaiele aglomerate
Spre Betleemul din Iudeea.

Și calea lungă-i era-nceată
Cu-a lui logodnică, Maria,
Ce tocmai era însărcinată
Și vremea-i era anunțată
Având să nască pe Mesia.

Căci înainte de căsătorie
Un înger noaptea prin vis,
Lui Iosif i-a vorbit, să știe,
Că chiar de nu au cununie
Să n-aibă îndoială, i-a zis:

„ N-ai teamă de-a ta Marie,
Căci ea, ceeace-a zămislit,
Prin Duhul Sfânt și în tărie,
Spre slava lumii-n veșnicie
Cuvântul vieții, a adeverit.”

„ Și iată că va naște-un Fiu,
Și numele-I vei pune Isus,
Va fi în veci de veci Cel viu
Mântuitor lumii, din pustiu
La Tronul preasfânt de sus!”

Acestea toate s-a-ntâmpat
Pentru-mplinirea ce vestise,
Din timpul foarte-ndepărtat
Că lumea nu va sta-n păcat
Exact, cum proorocul zise:

„ Fecioara va fi-nsărcinată,
Semnul că un Fiu va naște!”
Iar Iosif a-nțeles... îndată
C-are-o solie-ncredințată
Minunea, fără-a o cunoaște.

Când el din somn s-a trezit,
Făcut-a așa cum poruncise
Îngerul, ce-n vis i-a vorbit
Prin Duhul Sfânt și lămurit
Și-n mintea lui, se liniștise.

După vedenie, el s-a temut
S-o lase-n ascuns pe Maria,
Cuvântul cel sfânt l-a crezut
Și L-a păstrat în piept tăcut
Și-astfel, a onorat căsătoria.

Acum mergeau la înscriere;
Ca și-o familie, ei fiind uniți
Și-n clipe bune și-n durere
Se străduiau, cu precădere
De-a fi astfel, nedespărțiți.

Mergeau cu inima deschisă
Mulțumind Celui Prea Sfânt,
Căci voia Lui, le e prescrisă
Așa cum în Scripturi e zisă
Prin minunatul Său Cuvânt.

Tăcea Maria, când mergea
Dar gândurile-i se deschid,
La lucruri ce-acum pricepea
La spița orginei, ce curgea
Din neamul Regelui David.

În drumul lung, și-obositor
În grija lor de-a se înscrie,
Avea un semn prevestitor,
Cel anunța pe Pruncușor
Semn de dureri și bucurie,

Semn că ceasul e aproape
Vestirea să se-mplinească,
Și teama-n suflet îi încape
Ca norii-n revărsări de ape
Gândind la solia cerească.

Cum ea a fost hotărâtoare
Venită de la Cel Preasfânt
Prin Dragostea salvatoare
În planul de răscumpărare
A omului,... de pe pământ.

Și după cum îngerul Gavril
La vizitare, atunci i-a spus,
Că-avea să nască un copil
Ca floarea dalbă din April
Cu numele cel sfânt, Isus...

Speranța de-a se înfăptui
În mintea-i mereu socoate:
„ Pentru că El, va mântui
Și-n dreptatea-I, va țintui
Ale poporului... păcate.”

„ Și-așa cum zice în Isaia
Chiar numele-I „Emanuel”
Ce-L descriesese profeția
Cum traversează veșnicia,
E-o referire,...pentru El.”

„(Dumnezeu este cu noi)
Dupa cum zice tălmăcirea,
Înseamnă că nu dă-napoi
Ci-n judecata cea de-apoi
Prin viața-I va da izbăvirea.”

Vedea că timpul împlinește
Acel cuvânt ce-a fost rostit,
Ca s-o-ntărească sufletește
Și încă-n minte-i stăruiește
Să n-aibă teamă de sfârșit.

Și cugeta cum „ Plecăciune!”
Căci mare har ți s-a făcut,”
Erau vorbele calde și bune,
Ca niște melodii pe strune
Prin înger spuse la început.

Apoi prea-nalta asigurare:
„ Dumnezeu este cu tine!”
A fost o sfântă înviorare,
A dragostei mântuitoare,
I-au potolit orice suspine.

„ Căci binecuvantată ești,
De-acuma tu între femei,”
Erau rostirile, cele cerești
Prin hotărâri Dumnezești
Cuvinte dragi, 'n-auzul ei.

Ce mult atunci s-a tulburat
De prea frumoasele cuvinte,
Când îngerul, le-a adresat
Ca mesager din cerul 'nalt
S-o pregătească din-nainte!

Când a simțit, că-i o urare
În sinea ei, mult se-ntreba,
„ Cum, se vor împlini oare
Cuvintele încurajatoare? ”
Și-n gândul ei se frământa.

„ Să nu te temi acum Marie!
Căci tu ai o nădejde mare;
La Dumnezeu ce toate știe
Că-i hotărât din veșnicie -
Ai căpătat har și îndurare!”

„ Și iată, vei fi însărcinată
Și vei naște unicul tău Fiu,
Căci fecioria-ți prea curată
Ca foarea dalbă, nepătată
A fost aleasă, precum știi!”

„ Cum aceasta se va face
Căci eu nu știu de bărbat?”
Îngerul i-a spus că-n pace
Și că-n timpuri cu sorace
Se va împlini ce-a anunțat.

„ Acum Fiul, ce-L vei naște
E un dar sfânt venit de sus,
Îl vei numi și-L vei cunoaște
În ierburi și azimi de paște
Cu numele cel sfânt, Isus!”

„ Căci asupra-ți Duhul Sfânt
S-a pogorât și S-a întrupat;
Spre a împlini acest cuvânt
Din cer venit-am pe pământ
Și lângă tine-acum am stat!”

„ Puterea Lui te va umbri -
A Celui Sfânt și Prea Înalt,
Și ființa ta, de-acum va fi
Prin Pruncul ce va străluci
O piatră scumpă de bazalt.”

„ Pruncul care se va naște
Chemat este spre a fi Sfânt,
Și Dumnezeu Îl recunoaște
Mai sus de a cerului oaste
Ca Fiul Său, de pe pământ.”

„ În veci de veci va-mpărăți
Peste-a lui Iacov casă toată,
Căci Singur Împărat va fi
Cu nimenea, nu va împărți
Domnia, ce-i va fi predată.”

„ Scaunul Său de domnie
De Dumnezeu va fi întărit,
Și-aceasta Nouă Împărăție
Cu pace sfântă-n armonie
În veci va sta, fără sfârșit.”

„ Căci orișice cuvânt rostit
Venit ca sfântă mângâiere,
Din ceru-I sfânt de granit
La Cel Preasfânt nu e lipsit
De-a Sa-mplinire și putere!”

„ Iată acum, ca și Elisabet,
Care ți-e rudă, a zămislit
Un fiu care va fi-un profet,
Prin titlul „sfințit”, ca antet -
Și-o drege drumul părăsit.”

„ Ajunsă în ani la bătrânețe
Când a aflat de vestea bună,
Se simte-acum ca-n tinerețe
Împrăștiind la toți „ Binețe ”
Și ea este-ntra șasea lună!”

Astfel, îi revenea în amintire
Ce a răspuns la glasul sfânt:
„ Să mi se facă” - în smerire-
Prin scumpa Ta Neprihănire
... Dup-al Domnului Cuvânt!”

Flavius Laurian Duverna

Va urma, partea II -a